

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/330/2021
Identifikačné číslo spisu:	3119208656
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3119208656.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Trenčiansky samosprávny kraj, Trenčín, K dolnej stanici 7282/20A, IČO: 36 126 624, proti žalovanému mesto Trenčín, Trenčín, Mierové námestie 1/2, IČO: 00 312 037, žalovaný zastúpený advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s. r. o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36 856 380, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 15C/49/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. marca 2021 sp. zn. 19Co/67/2020, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 05. mája 2020 č. k. 15C/49/2019-147 vo výroku I. konanie v časti o určenie vlastníckeho práva k parcele registra C, parc. č. XXXX/XX lesný pozemok, o výmere XX m², evidovanej na LV č. X, pre k. ú. Z., zastavil. Vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol. Vo výroku III. vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na čl. 8, § 137 písm. c/ § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 150 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), § 2 ods. 1 a ods. 7, § 14 ods. 1 a ods. 2, zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 3 ods. 1 zákona č. 518/1990 Zb., § 7 písm. c/, § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. (katastrálneho zákona), § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 143 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“). Súd prvej inštancie s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu spočívajúci v čiastočnom späťvzátí žaloby v časti o určenie vlastníckeho práva k parcele KNC parc. č. XXXX/XX, lesný pozemok o výmere XX m², konanie v dotknutej časti zastavil, keď žalovaný vyslovil súhlas so späťvzátím žaloby v tejto časti. Súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, keď dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, nevyvrátil správnosť zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech žalovaného. Súd zároveň dospel k záveru, že ak by aj teoreticky žalovaný nebol býval nadobudol vlastnícke právo na základe prechodu vlastníckeho práva podľa zákona č. 138/1991 Zb., tak boli

naplnené všetky predpoklady v zmysle ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalovaným. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súčasne súd aplikoval § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd uviedol, že v časti, v ktorej konanie zastavil, bol neúspešný žalobca, nakoľko ten v tejto časti vzal žalobu späť z dôvodu pochybenia pri formulovaní žalobného petitu, a teda nesie procesné zavinenie na zastavení tejto časti konania. Vždy platí, že kto zavinil zastavenie konania, má v tejto časti neúspech a úspech sa pričíta druhej strane sporu, teda žalovanému. Žalobca tak bol neúspešný v zastavenej časti, a rovnako tak bol neúspešný aj vo zvyšku, nakoľko zvyšok žaloby bol celkom zamietnutý, a teda zhrnúc uvedené, žalobca bol neúspešný v celom rozsahu. Z uvedeného vyplýva, že plne úspešným v konaní je žalovaný, a ten má proti plne neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie preto žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, a to proti zamietajúcemu výroku a výroku o nároku na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2021 sp. zn. 19Co/67/2020 vo výroku I. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania. Vo výroku II. vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Vo vzťahu k odvolaním napadnutému zamietajúcemu výroku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s jeho dôvodmi, ktoré považoval za správne, pričom na zdôraznenie ich správnosti doplnil ďalšie dôvody. Vo vzťahu k výroku o trovách konania odvolací súd uviedol, že žalobca v odvolaní namietal, že išlo o spor medzi dvoma orgánmi územnej samosprávy a zastúpenie žalovaného advokátom nebolo účelné, keďže žalovaný disponuje vlastným právnym oddelením. Odvolací súd dospel k záveru, že zjavne nešlo o bežnú agendu žalobcu alebo žalovaného, naopak, išlo o spor s vysokou hodnotou predmetu sporu a s potrebou preskúmania skutkových i právnych súvislostí v dávnejšej minulosti. Preto odvolací súd nepovažoval výdavky žalovaného na zastúpenie advokátom za neúčelné. Odvolací súd uviedol, že právo na zastúpenie advokátom je ústavným právom každej fyzickej a právnickej osoby, vrátane subjektov verejného práva, čomu zodpovedá aj právo na náhradu trov konania v prípade úspechu v spore. To, že takáto právnická alebo fyzická osoba zamestnáva osobu (osoby) s právnickým vzdelaním, nie je samo o sebe dôvodom považovať udelenie splnomocnenia na zastupovanie v spore advokátovi za neúčelné resp. za zneužitie práva (porov. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 457/2014). Odvolací súd k argumentácii žalobcu o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP), keď zaradil k takýmto dôvodom dohľadanie a interpretáciu historických listín, sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca mal už pred podaním žaloby dostatok času a možností, aby dohľadal historické listiny, ktoré by mohol následne predložiť ako dôkazy v súdnom konaní. Preto zložitost' dohľadávania a interpretácie historických listín nemôže zaťažovať druhú stranu (žalobcu), ktorá bola v spore iniciovanom žalobcom, úspešná. Napokon k tvrdeniu, že pravdepodobne došlo k pochybeniu orgánov štátu, ktoré v minulosti zahrnuli rovnaký majetok do dvoch delimitačných protokolov, za čo žalobca nezodpovedá, odvolací súd uviedol, že aj keby k takejto chybe došlo, išlo by o chybu pri spisovaní delimitačného protokolu z 12. decembra 1990 medzi Trenčianskym múzeom Trenčín ako odovzdávajúcou organizáciou a Ministerstvom kultúry SR ako preberajúcim orgánom. Z povahy veci je zrejmé, že podklady pre delimitačný protokol (súpis činnosti organizácie, odovzdávaného majetku, pracovníkov a podobne) spracovala odovzdávajúca organizácia, teda Trenčianske múzeum, ktoré v súčasnosti patrí pod zriaďovateľskú pôsobnosť žalobcu, teda nemožno tvrdiť, že by žalobca za jeho činnosť nezodpovedal. Uvedené okolnosti odvolací súd v ich súhrne nepovažoval za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd uviedol, že v odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný (pričom aj vo vzťahu k trovám odvolacieho konania platí právne posúdenie uvedené vyššie odvolacím súdom), preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov v celom rozsahu účelne vynaložených trov odvolacieho

konania. O výške náhrady týchto trov (rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie) rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu vo výrokoch I. (v časti potvrdzujúceho výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania) a II. (o nároku na náhradu trov odvolacieho konania) podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Zároveň namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku náhrady trov konania, keď mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Vo vzťahu k argumentácii o prípustnosti dovolania poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 387/2019. Žalobca vo vzťahu k obom uplatneným dovolacím dôvodom (ktoré zhodne odôvodnil) poukázal na ustanovenia § 251 a § 257 CSP. Mal za to, že v danom spore išlo o spor medzi dvoma orgánmi územnej samosprávy a nie je účelné, aby sa jeden z nich dal zastúpiť externou advokátskou kanceláriou, kedy žalovaný disponuje vlastným právnym oddelením a internými právnikmi, pričom majetkové veci spadajú do bežnej agendy mesta. Taktiež náročnosť sporu si nevyžadovala žiadne osobitné vedomosti, pre ktoré by bolo potrebné zastúpenie advokátskou kanceláriou. Preto výdavky mesta Trenčín nie sú/nemusia byť účelne vynaložené a spôsobilé na náhradu podľa § 251 CSP. Zároveň poukázal na rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/03 a IV. ÚS 1087/09. Žalobca zároveň poukázal na možnosť nepriznania náhrady trov konania podľa § 257 CSP. Pričom ako skutočnosti hodné osobitného zreteľa uviedol už uvedené skutočnosti týkajúce sa argumentácie k § 251 CSP, ako aj skutočnosť, že: „a/ úspech v konaní súvisel s dohľadom a interpretáciou historických listín, prístup ku ktorým je s odstupom času sťažený a nemôže byť kladený za vinu priamo žalobcovi, b/ zásada rovnosti strán sporu, kde by v prípade úspechu žalobcu, nemal žalobca nárok na náhradu trov právneho zastúpenia voči žalovanému, c/ vzhľadom na dôkaznú situáciu pravdepodobne došlo k pochybeniu orgánov štátu, ktoré v minulosti zahrnuli rovnaký majetok do dvoch delimitačných protokolov, a teda žalobca po zistení týchto skutočností bol nútený žalobu podať. Samosprávny kraj hospodári s verejnými finančnými zdrojmi a je jeho zákonnou povinnosťou v mene obyvateľov kraja starať sa o ich majetok a jeho zveľaďovanie a pokiaľ je dotazovaný zo strany obyvateľov kraja a disponuje právnymi analýzami o spornosti vlastníckeho práva žalovaného, je jeho povinnosťou obrátiť sa s nárokmi na súd. Ako vyplýva z rozhodnutia súdu, nešlo o zjavne nedôvodnú žalobu a bolo potrebné ju prejednať a posúdiť aj v mene nakladania s verejnými prostriedkami. Súčasne za prípadné pochybenie štátneho orgánu by nemal byť v súčasnosti sankcionovaný samosprávny orgán.“ Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalobcu za nedôvodné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol, resp. v prípade, ak by dospel k záveru o jeho prípustnosti, aby dovolane žalobcu zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, ktorého zamestnanec, ktorý za neho koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Ústavný súd už v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil: „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúceho hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m/ CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“. Ústavný súd z týchto záverov vychádzal aj v ďalších svojich rozhodnutiach (por. napr. nález sp. zn. I. ÚS 47/2021).

9.1. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s

jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavné zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

9.2. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

10. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

12. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu uplatneného v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne posúdenie veci (nároku na náhradu trov konania) odvolacím súdom v otázke účelnosti vynaložených výdavkov protistrany, ako aj v možnosti uplatnenia dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikovania § 257 CSP (pričom uvedenú argumentáciu zároveň podradil aj pod dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

13. Námietky dovolateľa treba z hľadiska obsahového považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci); ide tu o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutie.

14. Žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

15. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu (§ 420 písm. f/ CSP) v tejto časti odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP.

16. Dovolateľ ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania vo vzťahu k dovolaním napadnutým výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený výrok, aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej, má charakter uznesenia. Dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421

ods. 2 CSP vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

16.1. Pretože v § 357 písm. m/ CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (porovnaj napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 56/2017, bod 27 a pod.).

17. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

18. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.